

РЕШЕНИЕ

№ 958

гр. Варна, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 5 СЪСТАВ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Митев

при участието на секретаря Калина Ив. Караджова
като разгледа докладваното от Георги Митев Административно наказателно дело № 20233110202052 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е на основание чл.59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания/ЗАНН/.

Образувано е по жалбата на Т. Г. З., ЕГН *****, срещу наказателно постановление № 22-0819-007050/12.04.2023 г., издадено от С.М.С. – началник група в Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна.

В жалбата въззивникът счита, че наказателното постановление е незаконосъобразно поради явно несъответствие между фактическата обстановка и отразеното в акта за установяване на административно нарушение/АУАН/, допуснати съществени процесуални нарушения и незаконно неприлагане на института на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, се представлява от адвокат Г.К., редовно упълномощен. По същество моли съда да отмени атакуваното наказателно постановление като незаконосъобразно. По отношение на първото нарушение по чл.5 ал.1 т.1 от Закона за движение по пътищата счита, че такова е било извършено от И.С.Д., а обвинението спрямо неговия подзащитен е само за това, че като участник в пътно-транспортно произшествие не е останал на място и не е уведомил компетентните органи. От събраните доказателства според него не се е доказало такова нарушение и че същото е обективно и субективно несъставомерно. Моли съда да приеме, че не са извършени двете вменени с наказателното постановление нарушения и да го отмени като незаконосъобразно и да му бъде присъден адвокатски хонорар за предоставена безплатна правна помощ.

Представител на въззиваемата страна не се явява. Преди съдебното заседание са постъпили писмени бележки от началника на група в Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна чрез главен юрисконсулт К.Л.-А., с които се моли делото да се разгледа в тяхно отсъствие, излага се становище по същество и се моли съда да потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно, да им бъде присъдено

юрисконсултско възнаграждение, а в случай на уважаване на жалбата присъждане на адвокатско възнаграждение в минимален размер.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

След като прецени обжалваното постановление, с оглед основанията, посочени във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Т. Г. З. живеел на семейни начала с М.П.Б. в гр.Варна на **** и управлявал нейния лек автомобил Пежо 3008 с рег.№ В 0113 ВТ. В края на 2022 година З. имал проблеми с комшийката си И.С.Д., която живее на същата улица на № 8а, свързани със спор относно местата за паркиране на леките им автомобили на улицата пред домовете им.

На 13.12.2022 г. около обяд З. се прибирал с автомобиля, видял моторче тип „скутер“ паркирано пред дома на Д., слязъл и преместил скутера пред дома им на тротоара. З. започнал маневри с цел да паркира лекия автомобил на това място между другите автомобили на улицата. Тогава Д. излязла от дома си, застанала на свободното за паркиране място и започнала да вика, че на това място ще паркират техния автомобил и че З. ще я блъсне, като самата тя ударила с ръка задната част на автомобиля, управляван от З.. Тъй като Д. не се мръднала от мястото, З. разбрал, че няма да може да паркира на това място, затова потеглил и паркирал автомобиля на друго място наблизо и се прибрал в дома си.

Д. се обадила в дежурната част на Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна и съобщила, че е била блъсната от автомобил.

По така подадения сигнал, мястото на произшествието било посетено от екип на Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна – младши автоконтрольор Х. Г. Г. и автоконтрольор Т.И.Т. Там заварили Д., която им казала, че е била блъсната от автомобиля на З. при паркиране от негова страна, посочила къде живее З. и автомобиля му. Извикали екип на ЦСМП д-р Д., която констатирала контузия на лакътна става на Д.. Пътните полицаи се свързали със З. и той слязъл при тях. Потвърдил, че той е управлявал автомобиля и че се е опитал да паркира пред дома на Д., но тя застанала на мястото и не се мръднала и той бил принуден да паркира на друго място. Категорично отрекъл при тази маневра да е закачил Д., казал, че има монтирана охранителна камера на външната част на къщата си, в чийто обхват попадало и пътното платно и предоставил на полицаите запис от камерата, снет на мобилния му телефон.

Служителите на Пътна полиция направили фотоснимки на автомобиля. Свалили писмени обяснения от Д. и З.. Била попълнена и декларация за предоставяне на информация във връзка с разпоредбата на чл.188 от ЗДвП/приложен оригинал/ от 13.12.2022 г. от Т. Г. З., че на 13.12.2022 г. около 12:10 часа лек автомобил Пежо 3008 с рег.№ В 0113 ВТ се управлявал от него.

Изготвили и констативен протокол за ПТП № 2785/13.12.2022 г./приложено заверено копие/, в който е посочена като пострадала И.С.Д. с контузия на дясна лакътна става, като обстоятелства за ПТП е посочено, че З. блъска застаналият зад него пешеходец с цел да затрудни паркирането.

С писмо УРИ 819000-5929/26.01.2022 г. от Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна/приложен оригинал/ е изискана информация от директора на ЦСМП гр.Варна относно имената на лекаря, който е извършил медицинския преглед и

заверени копия от материалите от извършения преглед. С писмо изх.№ 05-20-1/03.02.2022 г. на директора на ЦСМП-Варна/приложен оригинал/ е посочено, че прегледът е извършен от д-р П.П.П. и е приложено заверено копие от фиш за спешна медицинска помощ № 51911/13.12.2021 г. за И.С.Д..

След като от полицаите бил извикан екип на Спешна медицинска помощ д-р П. на място извършила преглед на И.С.Д. и съставила фиш за спешна медицинска помощ № 51911/13.12.2022 г./приложено заверено копие, изискано от съда и приложено четливо копие/. В анамнезата на този фиш е записано, че е снета по данни на пациентката – пешеходка, която казала, че е ударена, когато кола е паркирала. Ударена по дясната ръка, казва, че има лека болка, в дясното коляно казва, че има хроничен проблем, към момента е леко червено. Обективно състояние – умерена болезненост при движение в десен лакът и дясно коляно, без нарушения в обема движения. Работна диагноза - контузия на лакътна става.

На 13.12.2022 г. Х. Г. Г. – младши автоконтрольор в Сектор Пътна полиция при ОД на МВР съставил Акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ серия GA № 788795/13.12.2022 г./ приложен оригинал/ против Т. Г. З. за това, че на 13.12.2022 г. в 12:10 часа в гр.Варна на ул.Крепостна, до №8А, управлявайки лек автомобил Пежо 3008 с рег.№ В 0113 ВТ, собственост на М.П.Б., при извършване на маневра движение назад с цел паркиране в реда на паркирани ППС/в дясно по посока на движението му/, с поведението си не се е убедил, че пътя зад превозното средство е свободен, с което поставя в опасност живота и здравето на застаналата зад автомобила И.С.Д. ЕГН *****, с цел недопускане автомобила да паркира и я блъска. И.С.Д. е прегледана на място от екип на ЦСМП-Варна д-р П. – контузия на дясна лакътна става. Лицето отказва да посети болнично заведение. Като водач на МПС, участник в ПТП, не уведомява контролните органи на МВР и напуска. Актосъставителят е квалифицирал нарушенията по чл.5 ал.1 т.1 пр.1 и чл.123 ал.1 т.2 б.а от ЗДвП. На 13.12.2022 г. З. се запознал със съдържанието на акта, като възражения записал „Имам възражения“, подписал го и получил копие от него.

На 16.12.2022 г. Т. Г. З. подал писмено възражение против АУАН № 788795/13.12.2022 г./приложен оригинал/, в което твърди, че имало явно несъответствие между фактическата обстановка и отразеното в АУАН. Според З. той започнал да маневрира назад с цел да паркира. В този момент И.С.Д. застанала на свободното паркомясто и започнала да блъска по задницата на колата с ръка, той потеглил напред и паркирал на друго място и се прибрал в дома си. Дошли полицаи и той им обяснил случилото се. З. бил монтирал камери, обхващащи улицата пред къщата им, прилага видеозапис от камерата – CD-R НР с надпис „Т. З. – 13.12.2022-12.00h“.

По възражението на З. била извършена проверка от 5-членна комисия от Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна, за която била изготвена справка рег.№ 819р-11290/10.04.2023 г./приложен оригинал/. Заключение на комисията е, че АУАН е правомерен и законосъобразен, а възражението неоснователно.

На 30.12.2022 г. младши инспектор Хр.Г. изготвил докладна записка рег.№ 819р-212/04.01.2023 г./приложен оригинал/, според която били изпратени от оперативно-дежурната част по сигнал за блъснат пешеходец. С младши инспектор Т. Тов на място установили И.С., която заявила, че съседът □ Т. З. при паркиране я блъснал с л.а.Пежо, след като тя излязла зад автомобила, за да му попречи. Снели обяснения и декларация. Извикали екип на ЦСМП д-р Д., която констатира контузия на лакътна става на Д..

На 02.01.2023 г. младши инспектор Т.Т. изготвил докладна записка рег.№ 819р-211/04.01.2023 г./приложен оригинал/, според която били изпратени от оперативно-дежурната част по сигнал за ПТП с младши инспектор Х. Г.. На място установили И.С., която заявила, че съседът □ Т. З. при паркиране я блъснал с л.а.Пежо, след като тя се опитала да му попречи да спре на мястото за паркиране. Установили водача на л.а.Пежо, извикали екип на ЦСМП д-р Д., която констатира контузия на лакътя на лява ръка. От предоставения от З. запис се виждал допир между автомобила и г-жа Д..

Въз основа на съставения акт, административно-наказващият орган е издал наказателно постановление № 22-0819-007050/12.04.2023 г./приложен оригинал към административно-наказателната преписка/, издадено от С.М.С. – началник група в Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна, като е възприела изцяло констатациите, описани в акта, приела, че са нарушени разпоредбите на чл.5 ал.1 т.1 и чл.123 ал.1 т.2 б.а от ЗДвП и е наложила на въззивника административни наказания глоба в размер на 20 лева за първото нарушение на основание чл.185 от ЗДвП и глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за второто нарушение на основание чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП.

От приложената справка за жалбоподателя Т. Г. З. като водач на МПС е видно, че същият притежава свидетелство за управление на МПС от 1995 година, до този случай има издадени 3 броя наказателни постановления/последното през 2005 година/ и 14 броя фиша за извършени нарушения на ЗДвП.

От началника на Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна бяха изискани и приложени към делото изготвените фотоснимки при посещението на местопроизшествието от полицейските служители.

В съдебно заседание бе разпитан в качеството на свидетел актосъставителя Х. Г. Г., който потвърди отразените в АУАН обстоятелства. Според неговите показания на 13.12.2022 г. били изпратени на пътно-транспортно произшествие по сигнал на дежурния за пострадал пешеходец на ул. Крепостна 8а. На място установили само една жена, която заявила, че лек автомобил при маневра движение назад я блъснал, като им посочила, че водачът на автомобила живее в съседната къща. След около половин час водачът излязъл, посочил им къде е паркирал автомобила. Имало спор между двамата участници в инцидента. Водачът на автомобила твърдял, че жената е ударила автомобила с ръка, жената го обвинявала, че я е блъснал. Извикали екип на спешна медицинска помощ да установи дали лицето е ударено от автомобила. Жената била прегледана на място в линейката от пристигналия екип на спешна медицинска помощ, като дежурният лекар заявил, че има контузия на дясна ръка на лакътя. От лицата били свалени на място сведения, според които установил, че спорът възникнал за паркомясто прилежащо до номера. На база на техните обяснения взел отношение и към двамата участници. От водача на автомобила му бил предоставен запис на телефон и на същият се виждала маневра назад, като пешеходката изскача зад автомобила и там възниквал спор за паркомясто. На водача на автомобила съставил акт, че създава опасност и блъска пешеходец, а на пешеходката бил съставен акт, че изскача внезапно на пътното платно. Установили, че именно това лице е водач на автомобила от сваленото обяснение и декларация, попълнена от него, че той е управлявал автомобила. Направили са снимки. Пешеходецът е преградил пътя като застанал зад автомобила. Прегледал записа и видял, че автомобилът дава назад и зад автомобила излиза пешеходец. Камерата била насочена към предната част на автомобила и на него не се виждал контакт. Пострадалата казала, че има болки в ляв или десен лакът, че е ударена

в лакътя. На записа се виждало как лек автомобил Пежо дава назад, но в крайна сметка не паркирал на това място. При появата на водача на автомобила при тях той не знаел, че е извършил нарушение, същият имал спор с жената, имало твърдение от нейна страна, че я е ударил, водачът казал, че не я е ударил. Видими следи по задната част на автомобила от евентуално съприкосновение с друго тяло нямало. В акта е посочено, че водача е извършил две нарушения - че същият с поведението си маневра назад е създал пречка и опасност за живота и здравето и че като участник в пътно-транспортно произшествие не е уведомил контролните органи. Актосъставителят приел като първо нарушение, извършено от З. това, че при маневра движение назад е поставил в опасност живота и здравето на пешеходката, въпреки че тя умишлено внезапно е изскочила и е застанала на пътя на автомобила. Квалифицирал нарушението като такова по чл.5 ал.1 т.1 за пешеходката и на нея за това нарушение също бил съставен акт.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Съдът кредитира свидетелските показания на Х. Г. Г. относно обстоятелствата, които констатирани като отишли на местопроизшествието, включително, че не установили следи от съприкосновение върху лекия автомобил и дрехите и тялото на Д., а направил извод за извършени нарушения единствено по твърденията на двете страни. Неговите показания се подкрепят от писмените доказателствени средства и от направените от самия него снимки на автомобила, на които не се вижда абсолютно никаква следа от съприкосновение, както и от предоставения от З. запис от видеокамерата.

Съдът частично кредитира фиш за спешна медицинска помощ № 51911/13.12.2022 г., съставен от д-р П.П.П., като се отнася критично към поставената работна диагноза „контузия на лакътна става“, тъй като е приета на базата единствено по данни на пациента без наличието на обективни находки.

Съдът кредитира писмените доказателствени средства, изброени по-горе и приложени към делото на основание чл.283 от НПК.

Съдът кредитира изцяло вещественото доказателствено средство компакт-диск с представен запис от видеокамера. При възпроизвеждането на записа се вижда извършването на маневра паркиране на заден ход от лекия автомобил, заставане на жена на паркоместото и в последствие потегляне и напускане на автомобила. На видеозаписа не се вижда никакво съприкосновение между автомобила и жената.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

По допустимостта на въззивната жалба:

Наказателното постановление е връчено лично на З. на 02.05.2023 г., видно от разписката към него, жалбата срещу него е входирана на 05.05.2023 г., видно от печата върху нея.

Спазен е четиринадесетдневния срок по чл.59 ал.2 от ЗАНН, жалбата е подадена в срока на обжалване от процесуално легитимно лице, срещу административен акт, подлежащ на обжалване, пред компетентния районен съд по местоизвършване на деянието, поради което същата е процесуално допустима.

По компетентността на органите:

АУАН е издаден от компетентен орган - Х. Г. Г. – младши автоконтрольор в

Сектор Пътна полиция при ОД на МВР, длъжностно лице на служба за контрол, съгласно чл.89 ал.1 от ЗДвП и заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи/приложено заверено копие/. В т.2.1. от заповедта са определени да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП полицейските органи от секторите пътна полиция в областните дирекции на МВР.

Наказателно постановление № 22-0819-007050/12.04.2023 г. е издадено от компетентен орган – от С.М.С. – началник група в Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна, съгласно изискванията на чл.89 ал.12 от ЗДвП и заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи/приложено заверено копие/. В т.3.11 от заповедта са определени да издават наказателни постановления по ЗДвП началниците на групи в СПП при ОД на МВР. От служебно изисканото от съда удостоверение УРИ 365000-30749/30.05.2023 г. от началника на Сектор Човешки ресурси в ОД на МВР Варна/л.32 от АНД/ е видно, че С.М.С. е заемала длъжността началник на група в Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна към дата 12.04.2023 г.

По отношение на нарушението на чл.5 ал.1 т.1 от ЗДвП:

Първото нарушение в наказателното постановление е описано словесно, че при извършване на маневра движение назад с цел паркиране в реда на паркирани ППС/в дясно по посока на движението му/, с поведението си не се е убедил, че пътя зад превозното средство е свободен, с което поставя в опасност живота и здравето на застаналата зад автомобила И.С.Д. ЕГН *****, с цел недопускане автомобила да паркира и я блъска. Така описано изпълнителното деяние покрива неизпълнение на задължение на водача по чл.40 ал.1 от ЗДвП, а именно, че „Преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението“.

Цифрово нарушението е квалифицирано по чл.5 ал.1 т.1 от ЗДвП, съгласно който „Всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“.

В случая е налице несъответствие между цифровото и словесното описание на нарушението в наказателното постановление и АУАН. По този начин се накърнява правото на защита на нарушителя, който има право да узнае какво точно нарушение на правилата за движение се твърди, че е извършил. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото наказателно постановление, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

Освен това съдът счита, че З. не е осъществил от обективна страна състава нито на чл.5 ал.1 т.1, нито на чл.40 ал.1 от ЗДвП. З. с поведението си не е поставил в опасност живота и здравето на Ирина Д.. Възникването на конфликтна ситуация е изцяло в следствие на действията на Д., която е застанала зад автомобила на мястото, където З. е искал да паркира, ако тя не беше предприела тези действия, З. щеше спокойно да паркира и да не се стига до никакъв конфликт. Законосъобразно З. преди да започне движението назад се убедил, че пътят зад лекия автомобил е свободен и че с маневрата си няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, поради което е предприел маневрата, но Д. с внезапното си появяване зад автомобила е заела мястото за паркирането му и З. се отказал от маневрата и паркирал автомобила на друго място. Така че дори и да са настъпили някакви общественоопасни последици като създаване на опасност за живота и здравето на

пешеходката между тях и действията на З. няма причинно-следствена връзка. Следва да е налице причинно-следствена връзка между деянието и настъпилите общественоопасни последици – в случая поставяне в опасност на живота и здравето на хората. Ако се приеме, че е възникнала някаква опасност за здравето и живота на И.С.Д., то тя се дължи изключително на нейното поведение чрез внезапното □ заставане на пътя на автомобила, за което нейно противозаконно поведение е била санкционирана, а не на действия на водача на автомобила З..

По отношение на нарушението на чл.123 ал.1 т.2 б.а от ЗДвП:

Съгласно този законов текст „Водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора, да уведоми компетентната служба на Министерството на вътрешните работи“.

В наказателното постановление това нарушение е описано словесно, че като водач на МПС, участник в ПТП, не уведомява контролните органи на МВР и напуска.

Цифрово нарушението е квалифицирано по чл.123 ал.1 т.2 б.а от ЗДвП.

Формално при описанието и на това нарушение е налице непълнота при отразяване на съставомерните обстоятелства на нарушението, като не е посочено дали при ПТП са пострадали хора или са причинени само имуществени щети, за да се може да се направи извод какви са били точните задължения на водача и дали те са били изпълнени. По този начин се накърнява правото на защита на нарушителя, който има право да узнае какво точно нарушение на правилата за движение се твърди, че е извършил. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото наказателно постановление, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

Съгласно § 6 т.30 от Преходните разпоредби на ЗДвП "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети“.

В атакуваното наказателно постановление е посочено, че след преглед от екип на Центъра за спешна медицинска помощ д-р П. е установена контузия на дясна лакътна стана, но не е посочено дали тази контузия е причинена от твърдяното пътнотранспортно произшествие, за да се направи извод за действително възникнало такова.

При липсата на посочена причинно-следствена връзка между контузията на Д. и движението на управлявания от З. лек автомобил, извода за наличие на пътнотранспортно произшествие не би могъл да бъде обоснован, а от там и извода, че въззивникът е участник в пътнотранспортното произшествие. Според З. не се е стигнало до контакт между автомобила и Д., поради което не е възприел ситуацията като пътнотранспортно произшествие и затова не е уведомил компетентната служба от МВР. Не е налице осъществено нарушение от страна на З. на чл.123 ал.1 т.2 б.а от ЗДвП от субективна страна.

В настоящия случай съдът счита, че нито актосъставителя, нито административно-наказващият орган е установил правилно фактите по случая, липсва преценка за изпълнението на изискванията на § 6 т.30 от Преходните разпоредби на ЗДвП и респективно доказателства доказващи, че е налице пътнотранспортно произшествие по смисъла на закона. Твърдението на пешеходката Д. за получено

наранявания от блъскането □ от автомобила, за което няма представени обективни доказателства, не изпълнява изискванията на посочената разпоредба за събитие, представляващо пътнотранспортно произшествие. При липсата на нараняване на хора изводът за наличие на пътнотранспортно произшествие е необоснован. След като не е настъпило пътнотранспортно произшествие, то не е налице съставомерно деяние по чл.123 ал.1 т.2 б.а от Закона за движение по пътищата. Съставът на това административно нарушение изисква настъпване на пътнотранспортно произшествие с пострадали хора, след което възниква задължението за водача да уведоми компетентната служба на Министерството на вътрешните работи. Водачът следва да знае, да има ясното съзнание, че е участник в пътнотранспортно произшествие и съответно да предприеме изискващите се законови действия. В случая от събраните по делото доказателства не се установи въззивникът да е разбрал, че евентуално е причинил пътнотранспортно произшествие/контакт с пешеходката/, за да се преценяват последващите му действия като извършени в нарушение на чл.123 ал.1 т.2 б.а от ЗДвП. След като не е налице от обективна и субективната страна извършване на нарушение, не би могла да се реализира и следващата се административно-наказателна отговорност за него. Наложено е наказание при липса на доказателства и основание за ангажиране отговорността на дееца.

Предвид изложеното за неправилно приложение на материалния закон настоящата съдебна инстанция счита, че наказателното постановление в частта му относно нарушение по чл.123 ал.1 т.2 б.а от ЗДвП е необосновано и незаконосъобразно.

Съдът счита, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване на правата на защита на привлеченото към административна отговорност лице, а също така и нарушение на материалния закон, посочени по-горе, като всяко от тях се явява абсолютна процесуална предпоставка за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

От процесуалният представител на въззиваемата страна с писмените бележки е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Идентично искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение бе било направено в съдебно заседание от процесуалния представител на въззивника.

На основание чл.63д ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно-процесуалния кодекс. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда.

В настоящото производство въззиваемата страна е била защитавана от юрисконсулт, но предвид изхода на спора – наказателното постановление следва да

бъде отменено, по аргумент на противното на чл.78 ал.8 вр.ал.3 от ГПК вр.чл.144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и следва да се остави без уважение от съда.

От друга страна искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено своевременно, като последният има право на такива предвид изхода на спора – отмяна на обжалваното наказателното постановление и с оглед разпоредбата на чл.63д ал.1 от ЗАНН, препращаща към чл.143 ал.1 от Административно-процесуалния кодекс. По силата на чл.143 ал.1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Следователно в случая следва на въззивника да бъдат присъдени разноските, представляващи възнаграждение за един адвокат.

От съдържанието на приложения на л.35 договор за правна помощ от 05.06.2023 г. и приложеното пълномощно се установява, че жалбоподателят Т. Г. З. е възложил на адвокат Г.К. оказването на правна помощ, изразяващи се в процесуално представителство по АНД № 2052/2022 г. пред Районен съд Варна. Предвид материалното затруднение на клиентът З. да заплати дължимото адвокатско възнаграждение в договора е посочено, че адвокат Ковачев на основание чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата предоставя безплатно адвокатска помощ и съдействие.

Съгласно чл.78 ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от въззиваемата страна.

Съгласно чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, като според ал.2 на същия член съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36 ал.2 и осъжда другата страна да го заплати.

Съгласно чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата размерът на адвокатското възнаграждение се определя в договор между адвоката и клиента и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл.38 ал. 2 от Закона за адвокатурата адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, което възнаграждение съдът присъжда на адвоката. Съгласно константната съдебна практика, за да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата, като не се нуждае от доказване обстоятелството, че клиентът не разполага с финансова възможност да я

заплати.

Следователно в случая съдът следва да определи размера на адвокатското възнаграждение.

Съгласно чл.7 ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: при интерес до 1 000 лева - 400 лева. С наказателното постановление са наложени две глоби с общ размер 220 лева.

Съобразявайки се с всички посочени нормативни разпоредби съдът стига до извода, че в конкретния случай минималния размер на адвокатското възнаграждение за един адвокат е 400 лева. Въззивникът направи искане за присъждане на адвокатско възнаграждение за предоставена безплатно правна помощ съобразно наредбата, без да посочва неговия размер. Според спецификата на настоящия случай – отмяна на наказателното постановление, участието на процесуалния представител в едно съдебно заседание, без ангажиране на допълнителни доказателства и свидетели и участието му в разпит само на един свидетел, специфичната материя, изискваща време и усилия за преглед и усвояване на нормативната база и практиката по нея и ръководейки се от принципа за разумно остойностяване на положения труд, прецененото с оглед на правната и фактическа сложност на случая възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът счита, че в случая справедливо адвокатско възнаграждение за въззивника е в размер на 400 лева.

С оглед на изложеното и на основание чл.63 ал.2 т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

Отменя наказателно постановление № 22-0819-007050/12.04.2023 г., издадено от С.М.С. – началник група в Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна, с което на Т. Г. З., ЕГН ***** за извършени нарушения на чл.5 ал.1 т.1 и чл.123 ал.1 т.2 б.а от Закона за движението по пътищата са наложени административни наказания глоба в размер на 20 лева за първото нарушение и глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за второто нарушение на основание чл.185 и чл.175 ал.1 т.5 от Закона за движението по пътищата.

На основание чл.63д от ЗАНН, чл.144 от АПК, чл.78 ал.1, ал.5 и ал.8 от ГПК, чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата, чл.7 ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, чл.37 ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ осъжда ОД на МВР Варна да заплати на адвокат Г.Н.К., личен № *****, от Адвокатска колегия Варна, сумата от 400/четиристотин/ лева за адвокатско възнаграждение за оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие като пълномощник на Т. Г. З..

Оставя без уважение искането ОД на МВР Варна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Да се изпратят съобщения на ОД на МВР Варна и на Т. Г. З. чрез адвокат Г.Н.К., че решението е изготвено.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че

решението е изготвено, по реда на глава XII от Административно-процесуалния кодекс.

След влизане в сила на решението, административно-наказателната преписка да се върне на Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна.

Съдия при Районен съд – Варна: _____